

GÉCZI JÁNOS

[1000 naplemente]

46.

*napsütötte szó pirul az ágvégen
 édesedik s a húsa puhul
 látod radnóti reá mutatott volna
 egy vers ezüst terébe állítaná
 ilyen az ősz a ködök előtt
 léha színekkal fényesedik
 mint kövön ülő vérpettyes bodobács
 két centivel tömörebbre húzza magát
 mind aki él s még egyszer belefog
 a fűszagú az októberi mézpuha fénybe
 ez az ősz zöldüveg áttetsző
 szélkikezdte gyöngye szerkezetét mutatja
 a helyet ahol állhatott volna a költő*

47.

*megáll a harangszó harmadik
 negyedik félhangja közében
 a fényképes égre pillant
 meghajol – szép és teátrális –
 átlép a röpke zsoldárba
 jobban illik a templomárny
 s ahhoz a hulló szilfalevél
 és a lány ahogy fakópiros ruhában
 eltűnik a lépcső alján
 mielőtt a szilfa fénye kihúny
 a harangszó visszazívja
 mint a látványt az éj
 a zsoldár a zsoldárlakót*

48.

*fáról a kérget
 a hexametert lehántom
 alatta nyers hús
 micsoda test ez
 az enyém-e vagy a versé*

*micsoda test ez
 az enyém vagy vagy a versé
 micsoda test
 enyém vagy-e
 micsoda
 mics
 mi
 m*

49.

*rézhuvalok miatt négy év
 megérte
 a csikász-ház lakója
 a füst- és szeszködben
 azóta limonádét iszik
 hajókat húz a palackokba
 nézi a lomba lementéket
 a rézveres lányok hasán
 a hajóárbc vaskos tövén
 a laktanyák telefondrótjaiban
 a cigányszagú várfal alatt
 a telepzöld börtönrácsnál*

50.

*elmúlt a negyven év
 sáros eső esik
 éjjel lepte be a hó
 a bakonyt a bakonyaljat
 hólapok gyűródnek csúsznak
 a lassú tetőkről hiába
 attól még sáros eső esik
 s albinoni boccherini
 mind akik magukat
 nem tiltották el a rádiótól
 éjszakánként hallgatom
 az 540-es hullámhosszon
 a hó alatti mocskos zuhogást*

51.

*lehull a pehely
 elül egy billentyűn
 elefántcsont repedt á-n
 a kotta hangjegyes ablakán*

mint pehely mint billentyű mint kotta

*fölcsendül és rögvest visszahal
akár a boldogság a boldogságtanba
a pirosba a pirosban szétázó alma*

*a téli kertben a hópehely
aki egyszer magára talál
billentyűt s hangot eltalál
kitart és vétkezik és fehér*

(hol vagy te halál)

52.

*ahogy potyogtatja színfoltjait
a páva az erdőn
úgy
az óra elindul parlamenten
széles köröket sétál
betalálna a szívpitvarba
levetközi magáról
kényes gyöngytollát
torkáról az arab karmazsint
nem akar lenni
ősz csereerdő
se havazásban a zongora
zongorában denevér röpülése*

53.

*találkozzunk a hullt levél színében
vagy a fűzgally szomorú sikátorában*

54.

*a tényezők és tények között
miközben mint a viccben lőnek
rohanva egyiktől a másikhoz
mikulássapkában fulladozva
kísér a sokkos taps
utolér a tenyerek hangja
aktuális lettem mint a tapsmester
ha hasonlatként
bekotorok hegyes pálcámmal
a helyzet odújába*

*ez nem a látvány
nincs az égeresnek vége
fuss a mondat torka véres*

55.

*hátrálok a nyári versbe
1993 július 17 – augusztus 6
nagyfülű kutyám hűsöl
az árnyék besakkozta
érett márványterazon
ha visszalépek a nyárba
izzó nap narancsa gurul
más költő verséből a horizontra
a rovinj 21-ben
bronzöld metafora
a harangtorony csúcsán egy alak
szemlézi a súrolt ezüst tengert
forgatja a kerek hajókormányt*

56.

*tudja mikorra érkezék
jön táskányi lexikonjával
ziláltan mint a dada
pomogátsnál a szürreál
és tudja
hogyan áll rajta a vers gúnyája
kicsit pipere kicsit kék
némileg brahms de leginkább
porcelánmáz és szabadkai
(ebből ismét kiszorult palics)
s tudja mikorra
most a veszprémi holdfogyatkozáshoz
mert belelóg a naplementébe*

57.

*megmutatom a havazásban
a bontás tavaszi helyét
ahová azóta beköltözött
a horda
itt készültem ha nem is
nagyak de lenni pl romeónak
a rózsalonc és a meggy között*

*de mit tehetek
ha a romot már ellakták
varnyúlevés gőze száll
négy cipőtlen suhanc
énekli benne hogy tartsd
juli a pinád meg halleluja*

58.

*akár beülsz és indítasz
akár hagymát szelsz és sírsz
benne vagyunk a vers közepében
csak ez a szósebesség
a szemzug fénysoója
benne vagyunk
a verset reánk csomagolják
milyen hasonlatnak lenni
milyen a papírlapon
a hortobágyi szikpadon
a rézbányában
milyen a parlamentben
ha ott de mégsem jelen*

59.

*mire vége a firenzei napnak
lippó memmi vagy fra angelico
verebek leszünk a versben
itt is ott is végünk
csivitelünk harsonák közt
szárnyszegélyünk írással futtatva
a palástbíborból csöppnyi a csőrön
ugyanabban a zuhogó aranyban
mintha föltámadnánk
pedig verebek vagyunk
báttérlények a belváros felett
minek kerülnénk az uffizibe
minek a cellulózfényben napozóra*

60.

*a költők rémesek
még ha ott ülnének a párkányokon
önfeledt nyaknyújtogatva
a fénybe esőbe hózivatarba vagy bármibe*

ott a síkos márványpárkányokon
 belekapaszkodva egy-egy puha védangyalba
 verssorba jószagú naplójegyzetbe
 megrágott végű grafitceruzába
 hol csipás hol vérekes
 de rendre gyulladt szemmel
 hegyezett füllel hallgatózva a végtelenbe
 de nem
 nekik semmi sem elég
 hallani sem akarnak a jövőről
 a mandulavirágról
 a léha mondatokról
 csak enni inni s pehelytollas párnát
 a műzsát használni bejárónőnek + kurtizánnak
 a lényeg hogy tudjon gépelni
 pénzt keressen
 tessék a mecénásoknak

a költők manapság ilyenek
 szarnak a jövőre a mítoszra
 a könyvekre
 nem ingerlik egymást
 s az alkonyati neofényben
 arról írdogálnak
 kart karba téve hogyan sétálnák
 sétálnák szét megint a kurzust
 a kövérebbje új politikusokkal

igen
 a költők ismét
 bitangok akarnak lenni
 este a forradalom után
 öltönyben táncolni végig
 a tangót

61.

szőlőt metsz a vers
 autóbust vezet konyhai turmixgépet javít
 hajtja az erőmű gázturbinát
 energiatakarékosan működik
 várja
 megválasszák
 képviselőnek hivatalnoknak

gyűjti az öltönyöket nyakkendőket
tanulmányozza a protokollt és a táncant
már tudja kik lesznek
munkatársai és tanácsosai
hogyan lassan elfelejti a ragozást
mint egy poénban a kés
ragyog és napozik
az a nagy készülődéstől van

62.

verset írok egy miniszternek
hosszút amilyen hozzája illik
széles sorokon közeledem hozzá
hódolattal és stb
várja a versemet
az én versemet is várja
még ha nem is a rádióból
sugározza önmagát feléje a vers
(de ezt a képet most hagyjam magára
egyszer majd fölhasználok:
a vers mint tenyérszerű rádióadó)
rövidhullámhosszon
mintha csak haikukat
és a miniszter mögött állók is várják
a szponzorok a kurátorok az kísértélyes ügyvivők
hosszúversem belépőjére várnak
már jövőök
jobb karomon a kikészített verssel
mint más bálozó a hosszúcombú nejével
amely azonban mégis a minisztert szólítja meg
a lépcső hegyéről némán
és már vetkezik is
hullajtja gönceit neki
ha már egyszer a miniszter
verssel kíván hálni
és éppen az én versemmel